

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Tdo/1/2025                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 4322010410                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.05.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Patrik Príbelský         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:4322010410.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. mája 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného H. J. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní menovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 6T/68/2022, zo 16. novembra 2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/158/2022, z 9. februára 2023

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. J. odmieta.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 6T/68/2022, zo 16. novembra 2022 bol obvinený H. J. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe, že:

dňa 07.03.2022 v čase okolo 20.45 h vo vestibule železničnej stanice „J.“, na adrese Ž. K., J., po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol poškodeného L. H.I. a to tak, že kým sa poškodený zohrieval pri radiátore, kde stál a obvinený sedel na lavičke v asi 10 metrovej vzdialenosti od poškodeného, obvinený sa ho viackrát pýtal, či chce prespať na stanici, alebo spolu s ním v opustenej budove, na čo mu poškodený odpovedal, že na stanici, čo obvineného rozzúrilo, prešiel krížom cez vestibul k poškodenému, z vrečka svojej vetrovky vytiahol svoj nôž zn. HONG LI s dĺžkou čepele 80 mm, a tomuto z bezprostrednej blízkosti, držiac ho vo svojej ľavej ruke ho čepeľou vrazil do brucha poškodeného, ktorý však mal na sebe tričko, pulóver a koženú bundu, ktorú mal zapnutú, v dôsledku čoho čepeľ noža vnikla do oblasti brušnej iba približne 2 cm hlboko, čím poškodenému spôsobil bodnú ranu brušnej steny v oblasti pravého hypochondria, ktorá mu musela byť zošitá v UNB Bratislava, Nemocnica S., následne sa poškodený v dôsledku bodného poranenia brucha prehol od bolesti v páse smerom dopredu a padol na kolená, kde zostal kľačať, čo využil obvinený, pristúpil bezprostredne k nemu a kolenom svojej pravej nohy ho v tejto polohe kopol od nosa, čím mu spôsobil zlomeninu nosových kostí a pomliaždenie tváre, ktoré mu boli ošetrené v UNB Bratislava, Nemocnica S., s celkovou dobou liečenia od jedného do štyroch týždňov.

Za to mu bol podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona, uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov; pričom na výkon trestu odňatia slobody bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia veci - 1ks nôž zn. HONG LI s dĺžkou čepele 80 mm s tým, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát (§ 60 ods. 5 Trestného zákona). Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ho súd tiež zaviazal nahradiť poškodeným škodu a to: R.L. W. H. a. s. T. vo výške 972,29 € a L. H. vo výške 1 695,40 €.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného rozhodol uznesením, sp. zn. 4To/158/202, z 9. februára 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 6T/68/2022, zo 16. novembra 2022 v časti výroku o škode, ktorým bol podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinený H. J. zaviazaný k náhrade škody voči poškodenému L. H., vo výške 1 695,40 €.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Ing. Jána Felšöciho, LLM dovolanie s poukazom na naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal:

„Ako je zrejmé z vyššie uvedeného, prvostupňový a odvolací súd odlišne právne posúdili skutkový stav, nakoľko však zákonná povinnosť podľa § 327 ods. 1 TP nedávala prvostupňovému súdu na výber, tento 'zmenil' svoj právny názor a skutok kvalifikoval ako ťažké ublíženie na zdraví v štádiu pokusu. Už samotná rozdielnosť právneho posúdenia skutkového stavu prvostupňovým a odvolacím súdom by mala byť dostatočným dôvodom na pripustenie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, najmä keď prvostupňový súd vo veci po jej vrátení odvolacím súdom už nevykonával žiadne ďalšie dokazovanie t.j. rozhodoval a právnu kvalifikáciu posudzoval na základe rovnakých dôkazov ako pri svojom prvom rozsudku (oboznámila sa iba časť ZP ohľadne úderu kolenom do tváre poškodeného, tá však nemohla mať žiadny vplyv na posúdenie právnej kvalifikácie útoku nožom). Považujeme za zbytočné prepisovať do dovolania rozdiely v právnom posúdení skutku (útoku nožom) medzi prvostupňovým súdom a odvolacím súdom, tieto sú jasne a zrozumiteľne uvedené v prvom rozsudku OS BA III zo dňa 12.8.2022 a v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6.10.2022. Podľa nášho názoru je správne právne posúdenie skutku, ktorý spáchal obžalovaný práve v prvotnom rozsudku Okresného súdu Bratislava III.

K samotnému právnomu posúdeniu veci chceme uviesť nasledovné: Je zrejmé, že pri konaní, ktoré trestný zákon klasifikuje ako pokus trestného činu je najdôležitejší úmysel páchatela, v tomto prípade úmysel H. J. spôsobiť ťažké ublíženie na zdraví svojmu kamarátovi, poškodenému L. H.. Odvolací súd (a v druhom rozsudku aj prvostupňový súd keďže nemal inú možnosť) právne posúdil konanie odsúdeného tak, že tento mal priamy úmysel spôsobiť poškodenému ťažké ublíženie na zdraví nakoľko útočil nožom na oblasť brucha a iba kvôli hrubšiemu oblečeniu poškodeného nedošlo k vážnemu poraneniu poškodeného. Tu považujeme za potrebné uviesť, že prípadné ťažké ublíženie na zdraví môže nastať iba v prípade penetrácie noža do brušnej dutiny, pretože iba v takomto prípade môže byť zasiahnutý životne dôležitý orgán, na druhej strane ani pri penetrácii noža do brušnej dutiny nemusí byť žiadny životne dôležitý orgán zasiahnutý. Z lekárskej stránky je teda dôležité, či došlo k penetrácii noža do brušnej dutiny, pretože iba vtedy môže (ale aj nemusí) dôjsť k ťažkému ublíženiu na zdraví a nakoľko v tomto prípade nedošlo ani k samotnej penetrácii noža do brušnej dutiny je otázne už naplnenie objektívnej stránky trestného činu.

Záveru súdu ohľadne hrubšieho oblečenia, ktoré malo zabrániť možnému vážnemu poškodeniu zdravia sú však čistou hypotézou bez jediného dôkazu. Tak ako sa presne uvádza v odvolaní odsúdeného (str. 2 odvolania č. 1. 376 trestného spisu), zo žiadneho výsluchu nevyplýva, že poškodený mal také oblečenie, ktoré by mohlo významne redukovať rozsah penetrácie noža (tričko, mikina ani ľahká jesenná bunda to rozhodne nie sú) a nakoľko oblečenie poškodeného zaistené nebolo (a teda nebola možnosť ani jeho

objektívneho skúmania resp. prípadného vyšetrovacieho pokusu), základná argumentácia, prečo sa malo jednať o pokus odsúdeného spôsobiť poškodenému ťažké ublíženie na zdraví, ktorý nevyšiel kvôli oblečeniu poškodeného je výrazne spochybnená a oveľa dôveryhodnejším sa javí konštatovanie znalca MUDr. E., podľa ktorého penetrácia bodného kanála zodpovedá malej intenzite bodnutia. Ani ďalšie argumenty súdu v prospech úmyslu odsúdeného nie sú založené na vecnom základe, ale iba na domnienkach. Následný úder kolenom do tváre poškodeného nemôže byť brané ako podpora toho, že odsúdený mal úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, nakoľko aj podľa prokuratúry, aj podľa súdov sa v tomto prípade jedná o ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 TZ. Je potom úplne nelogické, aby sa druhým útokom, ktorým bola spôsobená ujma na zdraví poškodeného odôvodňoval úmysel odsúdeného spôsobiť prvým útokom ťažkú ujmu na zdraví. V prípade, že by úmyslom odsúdeného bolo spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, svoj útok mohol bez akýchkoľvek problémov dokončiť, na stanici v tom čase nikto nebol a odsúdenému nič nebránilo (ani samotný poškodený sa nebránil) v ďalšom útoku na poškodeného, či už nožom alebo časťou svojho tela. Nič také sa však nestalo, naopak odsúdený dal poškodenému vreckovky na utretie krvi z nosa, čo svedčí, že úmyslom odsúdeného nebolo spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Nakoniec pre takúto právne posúdenie chyba pohnútky odsúdeného.

Právne posúdenie skutku, útoku nožom (najmä subjektívnej stránky) je preto zo strany súdov nesprávne, nakoľko neexistuje žiadny relevantný dôkaz, že odsúdený konal s priamym alebo aj nepriamym úmyslom spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Naopak, konanie odsúdeného vo vzťahu k možnému spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví pri útoku nožom vykazuje všetky znaky nedbanlivostného konania.“

Obvinený H. J. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/158/2022, z 9. februára 2023, ako aj rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 6T/68/2022, zo 16. novembra 2022 a prikázal, aby Mestský súd Bratislava I vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„Po preštudovaní dovolania odsúdeného uvádzam, že všetky argumenty, ktoré v podanom dovolaní predostrel (t.j. malá intenzita bodnutia nožom do brušnej dutiny poškodeného L. H., ako aj vplyv na hĺbku bodného kanála na bruchu poškodeného v dôsledku hrúbky oblečenia poškodeného) boli opakovane predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní vykonanom v danej veci na Okresnom súde Bratislava III, a tiež dopodrobna predmetom prieskumu vykonaného na základe podaného odvolania obžalovaného zo strany Krajského súdu Bratislava. V danej veci sa v podanej argumentácii obhajcu odsúdeného nenachádzajú žiadne skutočnosti, ktoré by neboli predmetom dôkladného dokazovania pred prvostupňovým, ako aj odvolacím súdom.

Čo sa týka časti odôvodnenia týkajúcej sa zavinenia (t.j. či obvinený chcel a teda aj vedel, alebo aspoň mohol vedieť a pre prípad, že takýto následok spôsobí, bol stým uzročeným) vo vzťahu k spôsobu vedenia útoku na telo poškodeného, teda, či takýmto konaním môže spôsobiť následok vo forme ťažkej ujmy na zdraví (a teda či skutok možno po právnej stránke kvalifikovať ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona) tu mám za to, že jednoznačne áno.

Každému priemerne uvažujúcemu jedincovi je snáď jasné, že bodnutie nožom do brucha druhej osoby môže viesť ak nie k smrti (napokon, toto konanie by rovnako dobre mohlo byť posúdené aj ako trestný čin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona), tak aspoň k vážnemu zraneniu vzhľadom na to, že v brušnej dutine sú umiestnené životne dôležité orgány ako žalúdok, pečeň, žľazník, pankreas, hrubé aj tenké črevo, pričom poškodenie ktoréhokoľvek z nich môže viesť bez najmenších pochybností k rozvoju úrazovej traumy, šoku, ťažkej ujmy na zdraví a kludne aj k smrti. Takže zľahčovať takéto konanie iba z dôvodu, že predmetný útok na telo poškodeného nožom zo strany obvineného lokalizovaný v brušnej dutine poškodeného prenikol iba 2 cm hlboko a (treba povedať že našťastie pre poškodeného) žiadny z vymenovaných orgánov nezasiahol a predpokladaný následok nespôsobil nie je absolútne na mieste. Obvinený nie je lekár so špecializáciou na anatómiu, aby vedel presne s odhadom na centimetre lokalizovať, kam mal predmetný útok viesť tak, aby obvinenému nespôsobil ťažkú ujmu na zdraví (poškodenie životne dôležitého orgánu) a zároveň k

vážnejšiemu následku (poškodeniu životne dôležitého orgánu) nedošlo iba z okolností stojacich celkom mimo dispozičnú sféru vedome ovplyvniteľnú obvineným (t.j. že poškodeného bodol do miesta, kde sa zrovna žiadny životne dôležitý orgán nenachádzal, pričom hĺbka bodnutia bola ovplyvnená najmä hrubým a pevným oblečením poškodeného a nie slabou silou bodnutia zo strany obvineného).

O uvedenom napokon svedčí aj vyjadrenie samotného obvineného, vypočutého v procesnom postavení zadržaného podozrivého (č. l. 30), kde uviedol, citujem : vedel som, že ho môžem aj zabiť, ale nepichol som ho tak silno, aby som ho zabil’

O osobnosti obvineného potom najlepšie vypovedá to, že bezprostredne po tom, ako poškodeného bodol nožom do brucha, tohto ešte v predklone, do ktorého poškodený išiel následkom tohto bodnutia, namiesto aby spravil niečo, čím poškodenému pomôže (ošetril ho, privolal pomoc, alebo mu akokoľvek pomohol) tohto ešte kopol kolenom do hlavy a zlomil mu nos. Toto myslí dostatočne vypovedá o absolútnej neúcte obvineného k základnými hodnotám ako sú život a zdravie iných osôb ako jeho vlastnej.

Najlepším dôkazom toho je výpis z registra trestov obvineného, z ktorého vyplýva, že obvinený bol dosiaľ už 7x súdne trestaný, z toho už 2x pre rovnaký trestný čin ako je predmetom aj jeho súčasného trestného stíhania, t.j. spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví podľa § 155 Trestného zákona (v jednom prípade dokonca poškodený následne zomrel) a 1x aj pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, kde mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou 5 rokov až do 14.02.2024 a teda sa posudzovaného skutku dopustil v dobe plynutia skúšobnej doby tohto podmieneného odsúdenia. Vo zvyšných prípadoch sa jednalo o trestné činy krádeže podľa § 212 Trestného zákona.

Iba skutočnosť, že v posudzovanom prípade je konanie posudzované iba ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona zabránilo tomu, aby bol v intenciách ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona obvinenému navrhovaný trest odňatia slobody na doživotie (keď už tento bol 2x odsúdený za dokonaný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona, z toho v jednom prípade, ako to vyplýva zo samotného výsluchu obvineného (č. l. 35), kde obvinený okrem iného uviedol, citujem bol som viackrát súdne trestaný, aj za ublíženie na zdraví v roku 2008, keď som sa pobil s chlapcom, ktorý následne po bitke zomrel...’.

Prekvalifikovanie (podkvalifikovanie) žalovaného skutku zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona ako sa toho v podanom dovolaní domáha obhajca odsúdeného by bolo v tomto prípade, najmä s ohľadom na okolnosti skutku, ale predovšetkým osobu páchatela, v ktorom sa celkom zjavne jedná o osobu bez vyšších citov, riešiacu konfliktné situácie do ktorých sa dostane za použitia fyzického násillia, zanechávajúc za sebou mŕtve, ťažko zranené a zranené osoby, by bolo absolútnym nepochopením úlohy ochrannnej funkcie trestného práva, kde v takýchto prípadoch okrem generálnej a individuálnej prevencie trestu musí byť do popredia postavená predovšetkým funkcia ochranná spočívajúca v dostatočne dlhom izolovaní páchatela skutku od spoločnosti za účelom jej ochrany pred jeho protispoločenským konaním.“

Prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného H. J. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku zamietol (pozn. súdu: správne malo byť „odmietol“).

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prisnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z § 371 ods. 1 písm. i) vety za bodkočiarkou Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže dovolateľ - či už obvinený alebo generálny prokurátor v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený mal spáchať skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa a uznesení odvolacieho súdu. Dovolací súd teda nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko

dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolací súd nie je možné vnímať ako ďalšiu (v poradí druhú) „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa. S ohľadom na to nemôže dovolací súd skúmať skutkové závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k záveru o naplnení všetkých znakov žalovaného trestného činu.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na závery vyplývajúce z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti (R 47/2014), ktoré vychádzajú z prezumpcie, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikcia za bodkočiarkou vylučuje skutkové námietky (nie je prípustné právne účinným spôsobom namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdom prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne), ako aj „reinterpretáciu“ už vykonaných a „hodnotených“ dôkazov. Skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

Najvyšší súd opakovane poznamenáva, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodením a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal, že v konaní nebol preukázaný úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, keďže podľa jeho názoru neexistuje žiadny relevantný dôkaz, ktorý by takýto záver odôvodňoval. Zdôraznil, že jeho konanie mohlo byť nanajvýš nedbanlivostné, a preto považuje právnu kvalifikáciu skutku založenú na úmyselnom zavinení za nesprávnu.

Obvinený ďalej namietal, že už samotná rozdielnosť právneho posúdenia skutkového stavu zo strany súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu by mala byť dôvodom na pripustenie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Uvedená námietka však nie je dôvodná. Skutočnosť, že v priebehu trestného konania došlo k zmene právneho názoru medzi rozhodnutím súdu prvého stupňa a následným rozhodnutím odvolacieho súdu sama osebe nezakladá dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Rozdielne právne posúdenie skutku v jednotlivých fázach konania je prirodzeným prejavom riadne fungujúceho systému preskúmavania rozhodnutí a reflektuje oprávnenie odvolacieho súdu korigovať prípadné pochybenia súdu nižšieho stupňa. V posudzovanom prípade krajský súd v rámci odvolacieho konania využil svoje zákonné oprávnenie, keď pôvodné rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Po doplnení dokazovania a opätovnom posúdení veci vzhľadom na záväzný právny názor odvolacieho súdu bolo prijaté nové rozhodnutie, ktoré odvolací súd následne preskúmal a potvrdil ako vecne a právne správne.

Obvinený v dovolaní ďalej namietal, že zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že by poškodený mal v čase skutku na sebe také oblečenie, ktoré by mohlo významným spôsobom redukovať rozsah penetrácie noža. Z uvedeného dôvodu považuje záver súdov o intenzite útoku a z neho vyvodzovanom úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví za neodôvodnený. Rovnako namietal, že následný úder kolenom do tváre poškodeného nemožno hodnotiť ako okolnosť podporujúcu záver o jeho úmysle spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví.

Najvyšší súd konštatuje, že uvedeným sa už zaoberali sudy nižších stupňov a na tomto mieste dodáva, že takéto námietky nespĺňajú obsahové znaky dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadneho iného), keďže v skutočnosti nesmerujú proti nesprávnemu právnomu posúdeniu skutku, ale proti spôsobu hodnotenia dôkazov a k skutkovým zisteniam, ku ktorým dospeli sudy nižších stupňov. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa následného úderu kolenom do tváre poškodeného, najvyšší súd uvádza, že táto okolnosť nebola zo strany súdov hodnotená izolovane, ale v kontexte celkového priebehu útoku, a preto ju nemožno vytrhávať z uceleného skutkového rámca, v

ktorom bola posudzovaná v súvislosti s agresívnym a útočným konaním obvineného.

Najvyšší súd uzatvára, že skutková veta rozsudku jednoznačne opisuje konkrétne konanie obvineného, ktoré napĺňa znaky subjektívnej stránky trestného činu. Zo skutkovej vety jednoznačne vyplýva, že obvinený z bezprostrednej blízkosti „vrazil“ nožik o dĺžke čepele 80 mm do brucha poškodeného a len v dôsledku viacnásobnej vrstvy oblečenia nožik neprenikol do dutiny brušnej celou čepeľou, ale len asi 2 cm hlboko, čím mohlo prísť vzhľadom na lokalizáciu bodného poranenia a typ zraňujúceho predmetu k poškodeniu dôležitého orgánu a nebezpečenstvu pre jeho život. Zároveň zo znenia § 123 ods. 3, písm. e) Trestného zákona jednoznačne vyplýva, že ťažkou ujmu na zdraví sa rozumie vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je aj poškodenie dôležitého orgánu. Toto konanie obvineného je dostatočne a presvedčivo vyjadrené aj v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu na strane 5 - 6 a v uznesení odvolacieho súdu na strane 12, pričom použitá právna kvalifikácia skutku aj ako ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona plne zodpovedá skutkovým zisteniam súdov. Najvyšší súd preto konštatuje, že súdy nižších stupňov sa otázkou subjektívnej stránky riadne zaoberali a na základe vykonaného dokazovania správne uzavreli, že obvinený konal s vedomím, že poškodenému môže spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, čo odôvodňuje záver o jeho úmyselnom zavinení.

K tvrdeniu obvineného, že mu nebol preukázaný úmysel vo vzťahu k danému trestnému činu musí dovolací súd zopakovať, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. To totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nemožno skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) TP potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nemožno akokoľvek dopĺňať a meniť (S 3/2011).

Na základe vyššie prijatého záveru o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, je pre dovolací súd v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený H. J. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného uznesením odvolacieho súdu. Možno preto duplikovať, že tam opísanému skutkovému stavu teda plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.